

DREIGINGSANALYSE IRAK

(MAART 2002)

1. Inleiding

Tijdens de MT-vergadering op 19 februari jl. is aangekondigd dat naar aanleiding van de internationale ontwikkelingen met betrekking tot Irak een dreigingsanalyse opgesteld zal worden, waarin een inschatting wordt gemaakt van de mogelijkheid dat er op afzienbare termijn een gewapend conflict ontstaat tussen de Verenigde Staten en Irak en van de gevolgen die dit heeft voor de Nederlandse nationale veiligheid.

Hierbij treft u de gevraagde dreigingsanalyse aan. In paragraaf 2 wordt allereerst ingegaan op de ontwikkelingen in relatie tot Irak sinds de terroristische aanslagen in de Verenigde Staten op 11 september 2001. Vervolgens wordt in paragraaf 3 een beeld geschetst van de vermoedelijke ontwikkelingen gedurende de komende maanden. In paragraaf 4 worden drie scenario's uiteen gezet ten aanzien van een mogelijke militaire interventie. In paragraaf 5 wordt een overzicht gegeven van de te verwachten internationale reacties in geval van een militair conflict, in paragraaf 6 worden de te verwachten reacties in Nederland weergegeven. Tenslotte worden in paragraaf 7 de gevolgen voor de BVD uiteen gezet.

Deze dreigingsanalyse is gebaseerd op zowel open bronnen als operationele informatie.

2. Ontwikkelingen sinds 11 september 2001

2.1. *Het beleid van de regering-Bush*

Sinds de aanslagen op 11 september 2001 wordt Irak herhaaldelijk genoemd als doelwit in de Amerikaanse strijd tegen het terrorisme. Het dictatoriale regime van Saddam Hussein, dat zich blijft inspannen om massavernietigingswapens te produceren en zich verzet tegen iedere poging tot inspectie van zijn nucleaire en chemische faciliteiten, wordt door de Amerikaanse regering gezien als een grote bedreiging. Verschillende leden van de Republikeinse Partij, inclusief enkele leden van de regering-Bush, dringen al jaren aan op een Amerikaanse inspanning teneinde de omverwerping te bewerkstelligen van het regime in Bagdad. Recentelijk heeft ook de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Colin Powell, die bekend staat om zijn gematigde, op internationaal overleg gerichte visie, laten weten dat zijn beleid jegens Irak is gericht op "regime change."

Een groot aantal recente uitspraken van vertegenwoordigers van de regering in Washington duidt op het voornemen de breed gedragen afkeer van het terrorisme te benutten als rechtvaardigingsgrond voor een militaire actie tegen het bewind van Saddam Hussein. Dat Bagdad geen steun verleent aan religieus geïnspireerd terrorisme is voor Washington niet voldoende grond om af te zien van maatregelen tegen Irak. Amerikaanse politici en

regeringswoordvoerders benadrukken telkens de onvoorspelbaarheid en de onbezonnenheid van het Iraakse bewind. De dreiging die uitgaat van de "schurkenstaat" Irak valt dan ook binnen de door hen gehanteerde definitie van "terrorisme" en "terreur". Zeer bewust impliceert de regering-Bush dat de assertieve buitenlandse politiek die Washington sinds 11 september voert zich niet zal beperken tot de strijd tegen islamitisch terrorisme, maar zich zal uitstrekken tot iedere geweldsdreiging jegens de belangen van de Verenigde Staten. Niet voor niets noemde president Bush Irak, Iran en Noord-Korea, staten die de vrije wereld zouden bedreigen met chemische, biologische of nucleaire wapens, in zijn State of the Union een "As van het Kwaad".

2.2. Irak en massavernietigingswapens

Derhalve is duidelijk dat de Verenigde Staten, anders dan in het verleden, niet meer uitsluitend afhankelijk zijn van het argument dat Irak de VN-resoluties m.b.t. tot de wapeninspecties niet naleeft. De aanslagen op 11 september hebben de VS een nieuw argument verschaft ter legitimatie van een militaire interventie: de (grensoverschrijdende) terroristische dreiging die uitgaat van het feit dat Irak over massavernietigingswapens beschikt.

Sinds het vertrek van de UNSCOM-inspecteurs in 1998 heeft de internationale gemeenschap geen goed zicht meer op de staat van de programma's voor massavernietigingswapens in Irak. In december 1999 is een nieuw inspectieregime door de Verenigde Naties opgezet (UNMOVIC), maar Irak heeft tot nu toe geen inspecties toegestaan.

2.3. Opstelling internationale gemeenschap

Anders dan tijdens de Golfoorlog in 1991 bestaat er internationaal geen consensus over de wenselijkheid van een interventie in Irak. De pogingen van de Verenigde Staten om Irak af te schilderen als een staat die het terrorisme steunt, stuiten op grote weerstand in de internationale gemeenschap. Verschillende Europese en Arabische bewindslieden hebben in de afgelopen weken publiekelijk afstand genomen van de assertieve politiek van de Verenigde Staten ten aanzien van het regime in Bagdad, die zij zagen als een uiting van een uitgesproken unilateralistische reflex binnen de regering-Bush.

De Verenigde Staten hechten aan deelname van tenminste één of enkele Europese landen aan een interventie, al was het alleen maar om een indruk van internationaal-rechtelijke legitimiteit

van hun optreden te doen postvatten. Waarschijnlijk kunnen de Verenigde Staten in ieder geval op de (onvoorwaardelijke?) steun van Groot-Brittannië rekenen.

Van de Europese landen hebben Spanje en Duitsland zich openlijk uitgesproken tegen een eigenmachtig optreden door de Verenigde Staten.

Verder hebben Rusland en China zich tegen een aanval op Irak uitgesproken.

De leiders van alle buurstaten van Irak voelen zich bedreigd door de onvoorspelbare en agressieve dictator in Bagdad, en zouden de val van Saddam Hussein daarom toejuichen. Toch zijn zij niet geneigd een Amerikaanse militaire interventie te steunen, om redenen die uiteenlopen van economische motieven (oliehandel, vluchtelingenstroom) tot de gevolgen van de eventuele val van Saddam Hussein voor de stabiliteit in de regio.

Een overhaaste militaire actie tegen Irak zou kunnen leiden tot een uiteenvallen van de internationale coalitie tegen het terrorisme. Veel méér dan haar voorganger geeft de huidige Amerikaanse regering echter de voorkeur aan een "unilateralistische" benadering van internationale problemen. In de internationale pers wordt dan ook gespeculeerd over een eenzijdige Amerikaanse beslissing op te treden tegen het regime in Bagdad. Een Amerikaans ingrijpen zonder enige internationale steun lijkt echter niet tot de mogelijkheden te behoren. Indien de Amerikanen beginnen met luchtaanvallen op Irak, dan zullen zij gebruik willen maken van hun militaire faciliteiten in Turkije, Saoedi-Arabië, Koeweit en Bahrein. Indien zij de luchtaanvallen uitvoeren vanaf vliegkampschepen in de Perzische Golf of de Arabische Zee, dan nog zullen de Amerikaanse vliegtuigen gebruik moeten maken van het luchtruim van de buurlanden van Irak.

De regimes van de Arabische staten moeten echter rekening houden met een zo fel anti-westerse publieke opinie, dat zij bij een onverhoedse aanval op Irak kunnen worden geconfronteerd met binnenlandse onrust. Veel Arabieren zien de westerse, vooral Amerikaanse, buitenlandse politiek als een samenzwering tegen de islam en de Arabische wereld. De Arabische media halen keer op keer de VN-sancties tegen Irak aan als voorbeeld van de westerse pogingen de ontwikkeling van een Arabisch en islamitisch land te dwarsbomen. Uit angst voor een hevige reactie van de eigen publieke opinie verzetten vrijwel alle buurlanden van Irak, inclusief iraks aartsvijand Saoedi-Arabië, zich daarom vooralsnog tegen een Amerikaanse aanval op Irak.

2.4. De houding van het Iraakse regime

De Iraakse regering vertoont sinds 11 september een zekere mate van nervositeit naar aanleiding van de Amerikaanse politiek. Bagdad heeft een aantal militaire noodmaatregelen genomen als voorbereiding op een militaire aanval. Bovendien houdt Saddam Hussein er rekening mee dat hij wordt gedood bij een militaire actie tegen zijn regime, zo blijkt uit berichten van inlichtingendiensten. In dat kader heeft hij zijn zoon Uday opgedragen loyaal te zijn aan diens jongere broer Qusay, die hij heeft aangewezen als erfopvolger. De Iraakse buitenlandse politiek is er op gericht een militaire aanval te voorkomen. In dat kader stelt Bagdad alles in het werk de banden met de buurlanden aan te halen. De Iraakse minister van Buitenlandse Zaken Sabri Al-Hadithi bracht in januari 2002 een succesvol bezoek aan de oude vijand Iran. Al eerder werden de banden met het rivaliserende Ba'ath-regime in Syrië hersteld. Vice-premier Tariq Aziz bezocht tezelfdertijd Rusland en China. Ook tracht Irak de internationale gemeenschap gunstig te stemmen door het toelaten van een VN-inspecteur van de mensenrechten, voor de eerste keer sinds Max van der Stoep in 1992 een vernietigend rapport uitbracht.

3. Agenda voor de komende maanden

3.1. Tijdpad

De vraag is niet zozeer of de Verenigde Staten Irak zullen aanvallen, maar *wanneer* en *hoe*. Een militaire interventie door de VS is echter niet op korte termijn te verwachten. De agenda voor de komende maanden ziet er globaal als volgt uit:

- Op 7 maart vindt een ontmoeting plaats tussen VN-secretaris-generaal Kofi Annan en de Iraakse minister van Buitenlandse Zaken Sabri Al-Hadithi. Het gesprek zal gaan over de toelating van wapeninspecties in Irak.
- Volgens Amerikaanse regeringsfunctionarissen komen in de derde week van maart ruim tweehonderd Iraakse ex-militairen onder auspiciën van de Amerikaanse regering op een militaire basis in Washington bijeen om te spreken over de omverwerping van het regime van de Iraakse leider Saddam Hussein. Hiervan moet vooral een signaalwerking uitgaan richting het Iraakse regime.
- Eind maart zal de Amerikaanse vice-president Dick Cheney elf landen in de Golfregio en het midden-oosten bezoeken. Aangenomen mag worden dat Cheney tijdens zijn reis zal trachten steun te verwerven van strategisch belangrijke landen in de regio voor een interventie in Irak.
- Naar verluid zal in april overleg plaats vinden tussen de Amerikaanse president Bush en de Britse premier Blair. Rond die tijd worden mogelijk documenten vrijgegeven die zouden aantonen dat Irak doorgaat met de ontwikkeling van massavernietigingswapens (waaronder zogenaamde 'vuile bommen').
- Vervolgens wordt in mei in de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties opnieuw gesproken over de wapeninspecties in Irak en de daaraan verbonden sancties.

Op dit moment is de inschatting dat een aanval door de Verenigde Staten niet vóór mei 2002 zal plaatsvinden.

3.2. Wapeninspecties

Gelet op de reacties in de internationale gemeenschap volstaat een verwijzing naar de internationale strijd tegen het terrorisme niet als rechtvaardigingsgrond voor een militaire aanval op Irak. Van belangrijke betekenis in de aanloop naar alsmede in de legitimering van een interventie in Irak spelen dan ook de VN-wapeninspecties.

Op basis van de vermoedens over de ontwikkeling van massavernietigingswapens in Irak heeft de Amerikaanse regering het bewind van Saddam Hussein na 11 september een ultimatum gesteld. Bagdad dient opnieuw wapeninspecteurs toe te laten of het zal worden geconfronteerd met strafmaatregelen. De regering-Bush licht niet toe welke strafmaatregelen het zal treffen, maar de dreiging met militair geweld wordt bewust in stand gehouden. Gelet op de beperkte reikwijdte van economische sancties, waarvan de burgerbevolking het voornaamste slachtoffer is, kunnen de Verenigde Staten niet om een militair ingrijpen heen wanneer Saddam Hussein weigert wapeninspecteurs toe te laten. Een weigering medewerking te verlenen aan VN-wapeninspecties zal derhalve worden aangehaald als de belangrijkste reden voor een militair ingrijpen.

Geheel in lijn met de pragmatische koers die Saddam Hussein de afgelopen jaren heeft gevoerd en die gericht is op de handhaving van zijn regime, is het op dit moment zeer wel mogelijk dat Saddam Hussein zal besluiten toe te geven aan de verlangens van de Verenigde Naties. Hoewel hij zelfs in dat geval iedere mogelijkheid zal aangrijpen om daadwerkelijke

inspectie van zijn productiefaciliteiten door VN-vertegenwoordigers in Irak te verhinderen, en de Verenigde Staten dus over argumenten zullen blijven beschikken voor een militair ingrijpen, zou een dergelijke stap een aantasting vormen van de ideologische en juridische basis voor een aanval op Irak. Op zijn minst werkt een dergelijke stap vertragend ten aanzien van een eventueel militair ingrijpen.

4. Scenario's

Hoe een eventuele interventie door de VS eruit zal zien, is op dit moment nog onbekend. Wel wordt hierover in de media, door experts, ambtelijke relaties en operationele contacten van de dienst uitvoerig gespeculeerd. Globaal zijn er drie opties:

4.1. Grootschalige interventie

Een grootschalige interventie zal niet worden gebruikt om Irak te dwingen wapeninspecteurs toe te laten, maar gericht zijn op het ten val brengen van het regime van Saddam Hussein. Naar verwachting zal alleen een dergelijke grootschalige interventie, gericht op het ten val brengen van Saddam Hussein, op steun van de Iraakse bevolking kunnen rekenen. Een dergelijke interventie lijkt ook de meeste kans van slagen te hebben.

De herinneringen aan 1991, toen de Verenigde Staten hun opmars richting Bagdad staakten en de Shi'ieten en Koerden in Irak, die in afwachting van de komst van de Amerikanen reeds in opstand waren gekomen, door het Iraakse leger massaal werden verslagen, liggen bij veel Irakezen nog vers in het geheugen.

Met de thans in de Golfregio aanwezige militaire capaciteit zijn de Verenigde Staten op dit moment niet in staat een grootschalige campagne tegen Irak uit te voeren, zo is de inschatting van militaire experts. Er zijn wel reeds signalen die erop wijzen dat de Verenigde Staten hun activiteiten in de Golfregio aan het intensiveren zijn.

Van grootschalige troepenbewegingen richting de Golfregio is op dit moment nog geen sprake.

Inzet van grondtroepen kan alleen worden gepleegd vanaf het grondgebied van de Golfstaten. Politieke complicaties van uiteenlopende aard verhinderen de inzet van Amerikaanse troepen op het grondgebied van Iran, Syrië of Jordanië. Een aanval vanuit Turkije of het gebied onder Koerdisch zelfbestuur is uitermate moeilijk vanwege de geografische situatie in het noorden van Irak. De steun van de Golfstaten, vooral Saoedi-Arabië, is daarom onontbeerlijk voor een succesvol verloop van een Amerikaanse aanval die is gericht op de val van Saddam Hussein. Juist vanwege de benodigde troepenopbouw en de tijd die het langs diplomatieke weg verwerven van steun van de landen in de regio vragen, is uitvoering van dit scenario niet op korte termijn te verwachten. Eerder dient te worden gedacht aan een termijn van zes maanden tot een jaar.

4.2. Interne machtsovername met luchtsteun

Er zijn sterke aanwijzingen dat de Verenigde Staten niet alleen voornemens zijn om Saddam Hussein ten val te brengen, maar om ook te voorzien in een machtsovername door één of meerdere groeperingen binnen de huidige Iraakse oppositie.

Volgens een groot aantal artikelen in de internationale pers spant de Amerikaanse inlichtingendienst CIA zich al jaren in om een militaire staatsgreep tegen Saddam Hussein te bewerkstelligen. Saddams controle over het leger en zijn inlichtingendiensten is echter zo alomvattend dat een staatsgreep bijzonder moeilijk uit te voeren is. Wel kan een militaire interventie door de Verenigde Staten de voorwaarden scheppen voor een succesvolle coup tegen Saddam Hussein.

4.3. Kleinschalige en gerichte luchtacties

Een derde mogelijkheid is een minder grootschalig ingrijpen, waarbij de Verenigde Staten middels luchtacties trachten de Iraakse faciliteiten voor de productie van nucleaire, biologische en chemische wapens uit te schakelen.

Voor een dergelijke interventie is minder voorbereidingstijd nodig dan voor de genoemde grootschalige acties. Afgaand op uitspraken van de Amerikaanse chefstaf generaal Myers is de huidige militaire capaciteit van de VS in de Golfregio reeds voldoende.

In dit scenario zal het regime van Saddam Hussein in staat zijn om langer tegenwicht te bieden en zal de Iraakse bevolking het voornaamste slachtoffer zijn. De Iraakse bevolking zal zich in dat geval, met name uit angst voor het regime, ofwel afzijdig of zelfs achter de eigen regering opstellen.

5. Reacties internationaal

Hoe een militaire interventie door de Verenigde Staten (al dan niet in een coalitie met andere landen) zal verlopen en wat de uitkomst ervan zal zijn, is zeer moeilijk in te schatten. Een interventie heeft in potentie grote gevolgen voor de internationale diplomatieke verhoudingen en de stabiliteit in de regio. De etnische spreiding binnen de huidige Iraakse grenzen zal bij de ontwikkelingen in het post-Saddam-tijdperk een belangrijke rol spelen. In het meest negatieve scenario valt Irak in drie delen uiteen: een autonoom Koerdisch gebied in het noorden (zie paragraaf 5.3), een Sunnitisch midden-Irak en een Shi'ietisch zuid-Irak. Een dergelijke

Nr. 1812145/01

ontwikkeling zou de stabiliteit in de regio niet ten goede komen. Bovendien valt escalatie van een gewapend conflict tussen de Verenigde Staten en Irak niet uit te sluiten

5.4. Israel

Saddam Hussein heeft het lijden van het Palestijnse volk en zijn verzet tegen het bestaan van de staat Israel herhaaldelijk gebruikt als ideologisch drukmiddel op de regimes van pro-westerse Arabische staten. Door het afvuren van raketten op Israel probeerde hij de joodse staat bij de Golfoorlog in 1991 te betrekken en zijn verzet tegen de internationale coalitie zo te kunnen presenteren als een oorlog van de onderdrukte Arabische massa's tegen de het zionisme en de westerse hegemonie over het midden-oosten.

Wanneer er sprake is van een kleinschalige interventie en Saddam niet wordt geconfronteerd met een situatie die het voortbestaan van zijn bewind in gevaar brengt, zal hij zich waarschijnlijk beperken tot anti-Israëlische retoriek en zich niet wagen aan een aanval op de joodse staat. De inzet van massavernietigingswapens is dan minder waarschijnlijk, omdat de Iraakse autoriteiten de aanwezigheid van dit soort wapens in hun land de laatste jaren hardnekkig hebben ontkend. In het scenario dat de Verenigde Staten een grootschalige aanval uitvoeren, gericht op de val van het regime van Saddam Hussein, is de kans dat Irak een aanval door de Verenigde Staten zal beantwoorden door een (raket-)aanval op Israel aanzienlijk. Daarbij kan niet worden uitgesloten dat Irak gebruik zal maken van nucleaire, biologische of chemische wapens.

Behalve het feit dat Israel de Iraakse pogingen om massavernietigingswapens te produceren als een ernstige bedreiging ziet en er dan ook alles aan zal doen om bij te dragen aan de val van Saddam Hussein en de vernietiging van zijn wapenarsenaal, zal Israel een aanval door Irak vrijwel zeker vergelden. De Arabische bondgenoten van de Verenigde Staten zullen zich in dat geval in een buitengewoon moeilijke positie gebracht zien. Het zwartste scenario is een spiraal van geweld, die zich verder uitbreidt naar andere landen in het midden-oosten.

6. Reacties in Nederland

6.1. Iraakse gemeenschap

De Iraakse gemeenschap in Nederland is zeer divers en bestaat uit ongeveer 40.000 personen, die verspreid over het land wonen. De Irakezen kunnen worden verdeeld naar religie (Sunnieten, Shi'ieten), etniciteit (Arabieren, Koerden), politieke oriëntatie (die weer deels door de eerder genoemde grenzen heen loopt).

6.1.1. Zorg voor familie en bekenden

Veel in Nederland verblijvende Irakezen hebben nog familie, vrienden en bekenden in Irak. Het spreekt voor zich dat de zorg om hun veiligheid onder de in Nederland verblijvende Irakezen sterk zal toenemen. Ten tijde van de Golfoorlog leidde dit tot de organisatie van enkele demonstraties om aandacht te vragen voor het lijden van de Irakese bevolking en fondsenwerving om de Iraakse bevolking te helpen met bijvoorbeeld voedsel en medicijnen. Indien een militaire interventie tot aanzienlijke aantallen burgerslachtoffers leidt, kan deze zorg mogelijk omslaan in onrust en vormen van protest. Naar verwachting zullen dergelijke demonstraties een vreedzaam karakter kennen, hoewel nooit valt uit te sluiten dat individuen of groepen overgaan tot meer militante vormen van protest. Ervaringen in het verleden (Golfoorlog) laten zien dat de aard en omvang van dergelijke reacties in de Iraakse gemeenschap in Nederland meevallen.

6.1.2. Steunbetuigingen aan Saddam Hussein

Het overgrote deel van deze gemeenschap bestaat uit Irakezen die hun land zijn ontvlucht vanwege de politieke, maatschappelijke of economische situatie. Naar verwachting zullen slechts weinig Irakezen sympathie koesteren voor Saddam Hussein en zich manifest solidair tonen met zijn regime. Pro-Saddam-demonstraties door Irakezen zijn dan dan ook niet te verwachten.

6.1.3. Beïnvloeding vanuit Irak

Tijdens de laatste Golfoorlog trachtte Saddam Hussein in te spelen op sentimenten bij Irakezen en moslims in de rest van de wereld. De Mukhabarat beschikt over een uitgebreid netwerk van agenten en contacten in West-Europa, ook in Nederland. Het valt niet uit te sluiten dat de Mukhabarat via dit netwerk zal trachten de stemming binnen de Iraakse gemeenschap in Nederland te beïnvloeden.

6.1.4. Iraakse oppositiebewegingen

Vaak wordt gesproken over de Iraakse oppositie, maar van een eensgezinde en daadkrachtige oppositie is geen sprake. De Iraakse oppositie bestaat uit een wirwar van organisaties, netwerken en partijen die voor het merendeel nauwelijks van enige betekenis zijn. Er is veel onderling wantrouwen, mede als gevolg van het feit dat veel oppositionele groepen geïnfiltreerd zijn door de Iraakse inlichtingendienst Mukhabarat. Geregeld leiden onderlinge ruzies tot nieuwe afsplitsingen en beschuldigingen over contacten met het regime in Bagdad gaan over en weer. De 'leidinggevende' figuren binnen deze organisaties zijn niet zelden uit op status of geld en ontberen een achterban in Irak.

Deze onderlinge verdeeldheid geldt ook voor de veronderstelde koepelorganisatie van Iraakse oppositiegroeperingen, het "Iraqi National Congress" (INC) onder leiding van Ahmed Al-Chalabi. Het INC heeft ook aanhangers en actieve leden in Nederland, hetgeen ook geldt voor alle hierna genoemde oppositiegroeperingen.

Naast het INC bestaan er twee organisaties die zich INA noemen, namelijk het "Iraqi National Accord", ook aangeduid als Al-Wifaq, die wordt geleid door Alawi, en de "Iraqi National Assembly", die tot 1996 deel uitmaakte van het INC.

Verder is er nog de "Iraqi National Party" van Mish'aan Al-Joubouri, gevestigd in Syrië.

De belangrijkste oppositiepartij in het shi'ietische zuiden van Irak, de "Supreme Council for the Islamic Revolution in Iraq" (SCIRI), vormt als gevolg van haar fundamentalistische signatuur geen aanvaardbare regeringskandidaat voor de Verenigde Staten, en beschikt bovendien niet over een militaire machtsbasis van enig belang.

De "Iraakse Communistische Partij" (ICP) is meer een netwerk van veelal hoger opgeleide Irakezen. Deze organisatie kent een 'cellenstructuur', d.w.z. ieder lid kent maar één persoon boven hem in de organisatie en één of twee onder hem.

Een belangrijke rol lijkt wel weggelegd voor de "Harakat Dhobbat Inkadh Al-Iraq" (Beweging van Officieren voor de Bevrijding van Irak).

Verder wordt de naam van generaal Nizar Abdel Karim Al-Khazraji genoemd als kandidaat voor de opvolging van Saddam Hussein, zodra deze van het toneel verdwijnt. Al-Khazraji, die momenteel in Denemarken verblijft, is betrokken bij een beweging van Iraakse ex-militairen.

Een derde bij de BVD bekende organisatie is "Tajammu'a Al-Dhobbat Al-Ahrar" (Assemblée van Vrije Officieren), die recentelijk in Nederland is opgericht. Ook dit betreft een organisatie van voormalige Iraakse militairen. De organisatie, waarvan de leiding zich in London bevindt, heeft een sterk ondergronds karakter.

Tenslotte is in Syrië de "National Officers Movement in Iraq" (NOMI) gevestigd, welke verondersteld wordt banden te hebben met het INC.

6.1.5. Toename Iraakse asielzoekers

Op het moment dat het bewind van Saddam Hussein ten val komt, zal mogelijk een groot aantal personen die nu deel uitmaken van het Ba'ath-regime naar het buitenland vluchten. Het is niet onwaarschijnlijk dat een aantal van hen naar Nederland zal uitwijken.

Een eventuele komst naar Nederland van personen die deel uitmaken van het huidige Iraakse regime, dat op grote schaal mensenrechten schendt, kan de internationale reputatie van Nederland in het geding brengen. Ook kunnen genoemde personen onrust veroorzaken binnen de Iraakse gemeenschap in Nederland.

6.2. Andere gemeenschappen

6.3. Terreuraanslagen

Conflicten in de Golfregio hebben in het verleden niet geleid tot de dreiging van terroristische aanslagen. De huidige situatie is echter niet helemaal te vergelijken met bijvoorbeeld de Golfoorlog (1991), waarbij het de internationale coalitie ging om het bevrijden van Koeweit en de positie van Saddam Hussein nimmer echt in gevaar is geweest. Een militaire interventie in Irak is dit keer expliciet gericht tegen het regime van Saddam Hussein en gerelateerd aan de strijd tegen het terrorisme.

Nr. 1812145/01

In relatie tot diverse terroristische aanslagen die in de afgelopen jaren zijn gepleegd en waarvan onbekend is door wie ze zijn gepleegd, wordt Irak genoemd als één van de mogelijke opdrachtgevers. Daarbij wordt veelal opgemerkt dat de Golfoorlog in de ogen van Saddam Hussein nooit is afgelopen. Saddam zou hierin zijn motivatie vinden om de VS telkens nieuwe slagen toe te brengen. Ook wordt er vaak op gewezen dat Saddam Hussein tot alles in staat moet worden geacht indien hij in het nauw gedreven zou worden.